

Tarquim

À

El saxofonista i flautista Pau Vidal al CAT amb el grup Tarquim i els tres convidats a la presentació de 'Mar endins': Tóbal Rentero, Maria Arnal i Apa

Ja fa temps que els joves jazzistes han vist que no té gaire sentit fer com si haguessin nascut a Nova York o Los Angeles si han crescut a la Seu d'Urgell, a Manacor o a València. Els joves jazzistes no renuncien a res, ni a **John Coltrane** ni al tarquim musical dels amics, la família i la cultura pròpia. El tarquim (jo tampoc no ho sabia) és un arabisme que designa el "solatge d'un dipòsit d'aigua o d'un lloc on ha passat una riuada".

Amorosos amb el tarquim que trepitgen, anem veient com en els darrers temps surten músics tan interessants com el bateria **Arnau Obiols** i el **Projecte Pirene**, lligat als torrents del Pirineu; la cantant **Joana Gomila**, ben enfangada amb el cançoner mallorquí, o el saxofonista i flautista **Pau Vidal**, que treballa la música tradicional valenciana amb el seu propi projecte, que es diu precisament **Tarquim**.

Diumenge passat, **Tarquim** va presentar al CAT de Gràcia el seu primer disc, *Mar endins* (Taller de Músics, 2016). No va ser una presentació fàcil: el dijous, tres dies abans, va morir el percussionista del grup, **Jordi Rodríguez**, i el concert va estar penjant d'un fil. Finalment, els seus companys van decidir que el millor era tocar i dedicar-li el concert.

Van sonar les set peces que formen l'àlbum i en el mateix ordre, amb un preàmbul en forma d'albà i un bis en forma d'u i dotze. I a mesura que avançava el concert, els nervis inicials van anar deixant pas a una mena d'alliberament pirotècnic i la sensació que alguna important està passant amb la nostra música tradicional, tot i que els mitjans no en parlin gaire.

Si "Mar endins" i el "Bolero de Castelló" ens van sonar més insegures que al disc, "La muixeranga d'Algemesí" i "Ignawen" van ser sensacionals. "La muixeranga" manté en aquesta versió de **Tarquim** tota la seva càrrega emotiva, però alhora funciona com un estàndard sobre el qual poden anar esplaïant-se els intèrprets. El contrabaix de **Vic Moliner** posa la base, el piano de **Joel González** exposa la melodia i a partir d'aquí es dispara la fantasia d'**Albert Costa** (trombó), **Bruno Calvo** (trompeta) i **Pau Vidal** (saxo tenor i flauta travessera). I a "Ignawen", amb els cròtals creant un ambient gnaua, els vents van acabar desbocats i entusiasmant el personal.

Per arrodonir la festa, van tocar com a convidats el multiinstrumentista **Tóbal Rentero** (ocupant el paper que al disc juga un altre músic de categoria, **Efrén López**), la cantant **Maria Arnal** (que va lluir-se amb el guitarrista **Marc López** a "Vicentica", la cançó de bressol que **Pau Vidal** dedica a la seva iaia) i el cantaor de Godella **Apa**, que a més de les albaes inicials i el dotze i u final, va obsequiar-nos amb el seu prodigiós doll de veu en uns cants de batre i en "Foc", unes albaes que fan pensar en la possibilitat que **Duke Ellington** hagués estat de jove a l'Horta dirigint alguna rondalla d'amagatotis.

En fi, que alguna cosa important està passant amb la música tradicional.